

MARIOTOVI DEDIČI

Prekliatie

MARTA HOLEČIOVÁ

FRAGMENT

Mariotovi dediči 4 – Preklatie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Mariotovi dediči 3 – Odhalenie

Marja Holecyová

Mariotovi dediči 4 – Preklatie – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Prekliatie

MARJA HOLEČYOVÁ

 FRAGMENT

*Mattemu a Jurkovi,
dvom drahým Trenčanom,
vdaka ktorým
vznikla
táto kniha.
Jednému za to,
že som ju dokázala dokončiť,
a druhému za to,
že som ju dokončila
práve takto*

Obsah

Prolog – Poslušná.....	7
1 Takmer ako súrodenci	12
2 Pierko	22
3 Návod na víťazstvo.....	32
4 Odpútanie pozornosti	43
5 Namrzený Henrich	51
6 Jednoduchšie problémy	59
7 Zaslúžení.....	67
8 Priateľstvo (Adriana)	75
9 Začiatok hry.....	87
10 Prípád Martinus	95
11 Prekliaty	109
12 Slová umierajúceho	121
13 Otrávená otrava.....	132
14 Zvláštne puto priateľstva	139
15 Zbúraná	148
16 Krutý muž, milovaný muž.....	157
17 Predvolebná diskusia.....	164
18 V mene lásky	171
19 Nad plánmi bez plánov.....	179
20 Nezávislosť (Adriana).....	186
21 Odpykanie	193
22 Pod papučou	201
23 Jama v kobke	209
24 Lútosť (Adriana)	217
25 Prezradená veštba	229
26 Dvaja starci	238
27 Odpočítavanie	247
28 Črepy	257
29 Posledný odkaz	264
30 Húfy rýb	272

31	Zlomiť mocnú vôľu.....	281
32	Rozbité ilúzie.....	289
33	Jediný víťaz.....	303
34	Mursovi potomkovia.....	310
	Podakovanie.....	318

Prológ

Poslušná

„Skôr ako začneš,“ ozval sa Marioto, „hovorím nie.“

Timea zatvorila dvere a pomaly kráčala k stolu, za ktorým sedel. Klopanie jej topánok sa ozývalo v celej magradskej sieni. Marioto sa skláňal nad mapami, ktoré nepoznala. Neunúval sa zodvihnúť zrak.

Zastala tesne pred ním a čakala. Uvedomovala si, že počuje jej zrýchlený tep a cíti napätie, preto sa nesnažila predstierať vyrovnanosť. Keby sa jej pozrel do tváre, videl by mocný hnev, ktorý ňou lomcoval.

„Tak hovor,“ vyzval ju bez pohnutia.

Zhlboka sa nadýchla. „Urobil to ten *hergl*,“ zašepkala. Marioto neznášal krik, svoj hlas musela kontrolovať.

„Počul som, že tak prezývate môjho zjazveného priateľa.“

„Pozri sa na mňa, Marioto!“ žiadala ho zvýšeným hlasom.

Neurobil tak.

Chvíľu vyčkávala, no napokon rukami netrepezlivo prekryla mapu, do ktorej hľadel. „Zabil ho Grigorias Zka. Vieš to takisto ako ja!“

Zahľadel sa na ňu prižmúrenými očami: „Máš dôkaz?“

„Nepotrebujem dôkaz! Leopold by to neurobil len tak pre nič, za nič. Videla som záznam, videla som jeho prázdny pohľad. Grigorias mu to vsugeroval, prinútil ho to urobiť. A potom ho zabil, skôr ako by ti všetko vysvetlil. Grigorias zabil Ivana. Žiadam...“

„Nie.“ Jeho hlas znel pokojne.

Už sa nedokázala ovládať. „Ako môžeš...?“ Mariotov prísny pohľad ju umlčal.

Vystrela sa.

„Nebudem ti nič vysvetľovať.“

„Bol to môj brat,“ zašepkala.

„Nikdy som na to nezabudol.“

„A ty mu to chceš len tak prepáčiť? Chceš, aby som vychádzala s tým psiskom tak ako doteraz? Aby som zabudla, že mi zabil brata?“

„Nezáleží mi na tom, čo ku Grigovi cítiš alebo ako s ním budeš vychádzať. Chcem, aby si mi slúžila tak ako doteraz. A aby si neurobila nič, čo by sa priečilo mojim záujmom. A nemusím ti pripomínať, že roztržky medzi podriadenými nepatria medzi moje záujmy.“

„Som tu s tebou roky! Urobila som pre teba viac, ako si očakával, keď si sem verboval môjho otca! Nič to pre teba neznamená?“

Cynicky si prezrel jej drahé čierne šaty a trblietavé sponky v červených vlasoch. „Svoju odmenu si dostala. Nejakto si neviem spomenúť...“ pošúchal sa po brade, „kedy si sa naposledy stretla so svojim bratom? Hádám aj pred viac ako pätnástimi rokmi, nie?“

Zúrivo zavrčala. Nohy sa jej roztriasli. Mal pravdu – odkedy sa jej brat stal odpadlíkom, nestretla sa s ním. Vyhľadala ho len raz a vtedy zistila, že s ním žije dievča, ktoré sa veľmi podobá na Melániu. Mija mala len päť rokov. Keď to Timea oznámila Mariotovi, ten s ľadovým pokojom vydal príkazy, aby jeho trpaslička dievča sledovala. Viac ho tá správa nezaujímala. Timea si uvedomovala, že tým zradila svojho brata, a preto ho už nemohla navštíviť. Ivan vedel, že pracuje pre Mariota, a určite by sa bál, že spolu s ním objavila aj Miju.

„Zrazu sa v tebe ozvala sesterská láska? A kde bola, keď ho Metoj vykopol z Ľubietovej, keď ho Mija opustila, alebo vtedy, keď sa Mija stratila v lesoch a on ju hľadal? Oporou si mu bola naposledy vtedy, keď si ako deväťročný rozbil koleno.“

Timea tuho zovrela záhyby svojich šiat.

„Tým, že odo mňa žiadaš satisfakciu za jeho smrť, mu to nevynahradíš.“

„Nemusíš Griga zabiť!“ vyhrkla. „Vyzvem ho na súboj a...“

Marioto rázne pokrútil hlavou: „To ti zakazujem.“

Nahnevane prížmúрила oči.

„Skončil by sa smrťou jedného z vás a ja vás potrebujem oboch. Navyše,“ neprijemne si ju prehliadol, „bol by to mizerný súboj. Obaja ste nanič bojovníci.“

„Takže chceš na celú vec zabudnúť?“ opýtala sa. „Ten útok bol namierený proti Miji!“

„To je zrejmé,“ meravo odvetil Marioto.

Timea pristúpila bližšie a pozorne si prezrela jeho napoly znetvorenú tvár. „Vôbec ťa netrápi, že tvoja vlastná dcéra mohla zomrieť?“ opýtala sa s pohľadom upretým do jeho ľadových očí. „Nie, očividne ťa to nezaujíma,“ skonštatovala sklamane. Pokrútila hlavou. „Čo ti urobila? Čo ti urobila Melánia, že si znenávidel aj vašu dcéru?“

Oblizol si spodnú peru. „Nepočula si to? Mel bola obeťou mojej ctižiadostivosti. Bola nevinná,“ posledné slovo s úškrnom zdôraznil.

„Melánia nebola nijaké neviniatko. Ľudia na to možno už zabudli, ale ja nie. Viem, že to bola potvora. Keby taká nebola, nezalúbil by si sa do nej. Uhladené spôsoby, poslušnosť a rozvaha ťa vždy nudili,“ trpko sa usmiala. „Som si istá, že sa medzi vami niečo stalo. Niečo vážne...“

„Nezaujímajú ma tvoje špekulácie.“

„Tak o čo išlo, Tornax? Musel si mať dôvod na toto tu!“ rozpažila ruky a ukázala na obrovskú sieň Magradu. „Musel si mať dôvod na to, aby si sa vzdal pokojného života a pustil sa do vojny. Čo ti urobila? Prečo musí platiť aj Mija?“

S unudeným výrazom v tvári sa vrátil k svojim mapám.

„Samozrejme,“ prikývla, „nijaká odpoveď.“

„Pôjdeš do pevnosti Zka,“ oznámil jej.

Střípla. „Chceš, aby som poslúchala Grigoriasa?“ vyprskla.

„Chcem, aby si bola v Grigovej pevnosti.“

Privrela oči a snažila sa upokojiť svoje myšlienky. Je to trest za to, že vyzvedala? Dostala sa na pritenký ľad, keď spomenula Melániino meno?

„To odo mňa nežiadaj,“ vydralo sa z nej. „Len čo ho zbadám...“

„Neurobíš nič neuvážené. Vždy som oceňoval tvoje uhladené spôsoby, poslušnosť a najmä...“ usmial sa a tmavé oči mu zažiarili, „rozvahy.“ Nepoznačená časť jeho tváre zrazu Timei pripomenula toho Mariota, ktorého aj ona kedysi obdivovala. Keď sa vrátila zo spomienok do reality, uvedomila si, čo jej naznačil.

Kto iný by dal na Grigoriasa väčší pozor ako ona? Komu inému mohol veriť, že nájde cestu ku Grigovým omylom? Mala ho sledovať a potichu čakať na jeho chybný krok. Takúto zodpovednosť jej vložil do rúk.

Lenže za akú cenu? Mala žiť pod jednou strechou s ohavným chlapom, ktorého roky nenávidela?

Marioto pobavene sledoval zmes pocitov, ktoré sa jej zračili v tvári.

„Vieš, že to urobil, je to tak?“ opýtala sa.

Neodpovedal.

Zhlboka sa nadýchla: „A čo môj otec?“

„Nie je v stave pomáhať ti.“

Vedela to. Otec predstieral, že synova smrť ho nezasiahla. Nevyjadroval sa k nej. Timea si však bola istá, že skôr či neskôr sa otrasie, ale nena-zbiera dosť odvahy, aby vystúpil proti Grigoriasovi.

Musela vynaložiť všetky svoje sily, aby zastavila myšlienky, ktoré by Marioto mohol prečítať z jej mysle. „Môžem odísť?“

„Urobíš, čo od teba žiadam?“

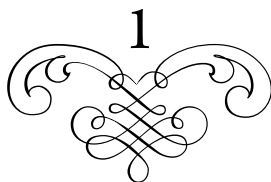
Timea vedela, že Marioto nečaká odpoveď. Chcel sa pozrieť do jej mysle, chcel vedieť, či ho poslúchne. Hrdo zodvihla bradu a usmiala sa: „Neurobila som to vždy?“

Marioto ju chvíľu prepaľoval skúmavým pohľadom. V hlave jej búšilo. Premýšľala, čo si zbalí do pevnosti Zka. Napokon povedal: „Môžeš sa ísť pobaľiť.“

Timea prikývla a pomaly odkráčala. Keď za sebou zatvárala dvere, pozrela sa na Mariota, na jeho tvár a v mysli sa snažila vyloviť obraz jeho brata. Martinus... aj ten zomrel Grigovou rukou.

V izbe sa zničené oprela o stenu a uvoľnila svoju myseľ. *Martinus, Ivan...* ich mená jej zneli v ušiach ako údery bubnov.

Nenávidela Grigoriasa, lebo ich zabil. Nenávidela Mariota, lebo mu to dovolil. Nenávidela svojho otca, lebo ju zatiahol do tohto odporného a nemilosrdného sveta. Nenávidela Floriána Perníka, lebo ju neochránil pred otcovou panovačnosťou. No najviac nenávidela seba za to, že všetkým týmto mužom dovolila, aby ňou manipulovali. Poslúchala ich, skláňala sa pred nimi. Dokonca aj pred tým všivavým Grigom!

Takmer ako súrodenci

„Len jeden deň a potom sa zase vrátíme do toho mrznúceho pekla.“

„Jedz, prosím ťa,“ kázal jej Miseag.

„Chceš mi diktovať, čo mám robiť?“ podráždene sa opýtala Mija.

„Miseag sa ti snaží pomôcť,“ zastal sa ho Henrich.

Nahnevane pustila vidličku. Tá sa odrazila od taniera a dopadla na čistý biely obrus. „Nepotrebujem jeho pomoc,“ odvrkla a odsunula tanier s nedojedenou večerou.

Henrich si s Adrianou vymenil nervózny pohľad.

Miseag sa počúchal na čele. „Mija, už sú to tri týždne!“ hneval sa. „Tri týždne tu znášam tvoje otravné nálady, chodím okolo teba ako okolo bábiky z porcelánu a snažím sa byť trpezlivý.“

„Tak sa nesnaž! Nikto ti nekáže znášať ma,“ ohradila sa. „Rob si, čo chceš!“

„Nehádajte sa!“ zahriakla ich Adriana.

„Prečo?“ Mija vstala zo stoličky a spýtavo sa pozrela na Henricha a Adrianu. „Nevšimli ste si, že presne o to mu po celý čas ide? Chce, aby sme sa pohádali, aby už konečne nemusel premáhať svoju trpezlivosť a znášať moje otravné nálady! Chce mať odo mňa pokoj, a to s čistým svedomím. Len mu to uľahčujem.“

„To nie je fér,“ protestoval Miseag.

„Poznám ťa, Mursa!“ Mija nebezpečne zvýšila hlas. „Nesprávaš sa ku mne milo pre to, že by si to tak cítil. Robíš to, aby ťa mal Henrich rád a aby ti pomohol získať Knihu. Robíš to preto, lebo sa to od teba očakáva, ale v skutočnosti ti tá pretváarka lezie na nervy. Asi tak, ako ty lezieš na nervy mne!“

„Mija, prestaň a sadni si!“ prikázal jej Henrich.

Všetkých troch si dôkladne prezrela. Bez problémov čelila Miseagovmu chladnému pohľadu, Henrichovej prísnej tvári aj Adrianinmu nesúhlasnému kývaniu hlavou. „Ani omylom mi nebudete hovoriť, čo mám a čo nemám robiť!“ potom sa otočila a vyšla z jedálne.

„Nuž, dnes povedala asi najviac slov za celé tri týždne,“ skonštatovala Adriana po jej teatrálnom odchode.

Henrich si ťažko vzdychol: „Večer sa s ňou porozprávam.“

Miseag sklonil hlavu nad svoj tanier a nenápadne sa usmial. Henrich a Adriana si to našťastie nevšimli.

„Myslia si o mne, že som rozmazané decko,“ vzdychla Mija a zababušila sa do kabáta. Záhrada Perly bola ešte stále pod snehom a v noci sa na chodníkoch tvorila námraza. Kráčali opatrne a pomaly. Ich horúci dych sa pred nimi rozplýval a strácal v chladnom vzduchu medzi drobnými snehovými chumáčikmi. Fúkal silný vietor, preto ju Miseagove vlasy občas poštekli na vyštípanej tvári. Jeho objatie však bolo pevné a horúce.

Pritiahol si ju ešte bližšie a usmial sa: „To už dávno vedia.“

„Ha-ha-ha. Len sa vysmievaj. Mám pocit, že odteraz ich klamem ešte viac.“

„Museli sme to urobiť. Museli sme im zahrať toto divadielko. Keby nás nepodozrievali, netrám na tom. No takto sme nemali na výber.“

„Viem, viem. Ja len... nemám rada tajomstvá. Nepáči sa mi, že ani im, ani kamarátom nemôžeme povedať, ako sa máme radi.“

„Majú svoje starosti. Nemôžeme od nich chcieť, aby nás kryli.“

Mija sa zamyslela: „Toto nie je prvá narážka na to, že sa niečo deje a ja o tom neviem. Aké majú starosti?“

„Nič vážne,“ zahováral Miseag. „Od odhalenia majú starosti vari všetci v Spoločenstve...“

„Miseag, nie som včerajšia! Viem, kedy mi nehovoríš pravdu. Tak čo sa deje?“

„Musíme sa o tom baviť práve teraz?“

„Odkladal si to už dosť dlho. Nemusíte na mňa brať ohľady, prečo mi nepoviete, čo sa deje?“

„Nechcem ťa tým zbytočne zafažovať. Ivanova smrť...“

„Ide o mojich kamarátov, či nie? Tak mi láskavo povedz, čo ich trápi. Nemusíš so mnou zaobchádzať ako vo vatičke.“

Zastal a otočil Miju tak, aby mu hľadela do tváre. Tvárila sa neoblomne. Usmial sa a pobozkal ju. Mija zhodila zimné rukavice a zaborila ruky do jeho vlasov.

„Ani takto neodpútaš moju pozornosť od toho, na čo som sa pýtala,“ zašepekala, keď sa od seba na okamih odtrhli. Miseag si ju opäť pritiahol a jej myšlienky sa rozutekali s takou ľahkosťou, s akou okolo nich poletovali snehové vločky.

Neskôr šli cez záhrady Perly až k jej čarovným múrom. Okolo nich sa naháňali ich červený aluvág Viro a modrý aluvág, ktorý nazvali Kvapka. Vyskakovali na seba, až sa niekedy ich farby zmiešali do fialovej. Mija podotkla, že by sa už mali vrátiť, lebo ich aluvágy sa zbláznia od zimy, ale Miseag ju len mlčky viedol ďalej.

„Nepovieš mi, čo sa deje?“ opýtala sa.

„Nie,“ odvetil prsto.

Pochopila, až keď sa postavili pred vysoký múr a Miseag kývol rukou. Stena sa rozžiarila ako spojovacie dvere a Miseag posunkom ruky naznačil, aby Mija vošla dnu.

Netvárila sa dvakrát nadšene. „Čo to je?“ opýtala sa podozrievavo.

„Vojdi.“

Oči mu čudne zaiskrili.

Mračila sa: „Kam ma to chceš vlákať?“

„Odkedy si taká podozrievavá?“

Odvetdy, čo mi zabili otca, mala chuť povedať. No radšej si zahryzla do jazyka a vošla cez spojovacie dvere. Svet sa s ňou na okamih zatočil a jej sa zdalo, že letí. Oslnila ju ostrá zlatistá žiara.

Zrazu ju obliala horúčava. Otvorila oči a tie sa jej rozšírili od úžasu.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ zašepkal jej do ucha Miseag.

Takmer sa strhla. Otočila sa, a až keď videla jeho usmiatu tvár, uverila, že sa jej to nesníva. Pred ňou sa rozprestieralo naozajstné more. Jej čižmy ešte pokryté snehovými vločkami sa zabárali do horúceho piesku. Za Miseagom sa vypínali palmy. Hladinu mora zalievali slnečné lúče a jeho šum znel v Mijiných ušiach ako pieseň.

„Viem, ako nemáš rada zimu,“ začal Miseag, keď ešte stále neveriacky hľadela na priezračné more. „Tak som si povedal, že ti doprajem aspoň trocha tepla. Áno, viem, nechcela si oslavovať, ale nemôžeš odo mňa chcieť, aby som na teba zabudol. Navyše, o tri dni sa nám skončia prázdniny a toto je jedna z posledných príležitostí, keď môžem byť s tebou sám a nemusím sa báť, že nás niekto uvidí. Tak, prosím, nerepci a teš sa spolu so mnou.“

Začervenala sa. Naozaj veľmi protestovala proti oslave svojich narodenín. Ako mohla oslavovať, keď jej len pred pár týždňami zomrel otec? No mohla Miseagovi povedať nie?

„Ďakujem,“ vydralo sa jej z hrdla.

Miseag sa k nej otočil a chcel ju pobožkať, ale Mija sa rýchlo odvrátila. Zasmiala sa na jeho prekvapenom výraze. „V tej zimnej bunde sa asi uvarím,“ vysvetlila mu a rýchlo ju zo seba zhodila.

Miseag ukázal prstom na domček, ktorý stál niekoľko metrov od nej. „Je tam aj nejaké letné oblečenie. Zíde sa ti.“

Usmiala sa: „Toto si musel pripravovať dlho, čo?“

„Ani nie,“ odvetil, ale nepresvedčil ju.

Vedľa domčeka stál slávnostne prestretý stôl s jedlom v prievitných miskách. „Ak povieš, že si to varil sám, neuverím ti!“ vyhlásila Mija.

Miseag sa zasmial a vysvetlil jej to jediným slovom: „Uršuga.“

Miji sa zdalo zvláštne, že Uršuga, ktorá kedysi pri pohľade na Mario-
tových dedičov prepadala panike, bola jediným človekom v Spoločen-

stve, čo o ich vzťahu vedel a kryl ich. Od Ivanovej smrti sa snažila s Mijou zblížiť a pomáhala jej, ako vedela.

„A nebudaj vieš od Uršugy aj o tomto ostrove? Kde to vlastne sme?“ vypytovala sa Mija.

„Som Mursa. Viem veľa vecí a veľa vecí viem zariadiť.“

Prevrátila oči a radšej to nekomentovala. Rýchlo sa prezliekli a usadili za dreveným stolom. Mija bola hladná ako vlk, veď večere sa pre predstieranú hádku s Miseagom takmer nedotkla.

„Henrichovi som povedal, že ťa zoberiem k Maettregom, aby si prišla na iné myšlienky. Takže zhruba deň mu nebudeme chýbať,“ usmial sa Miseag.

„Len jeden deň a potom sa zase vrátime do toho mrznúceho pekla,“ vzdychla si a hltala kúsky gurdskeho šalátu ako vyhladnutá vlčica.

„Môžeš sa sem kedykoľvek vrátiť. Spojovacie dvere budú pre teba vždy otvorené. Len sa veľmi neopáľuj, lebo neviem, ako to vysvetlíme tvojmu strýkovi.“

„Chceš nebudaj povedať, že tento ostrov je tvoj?“

Mykol plecóm. „Mursovci museli do niečoho vkladať peniaze, neschovávajú ich pod matracom. Len nedávno mi Henrich povedal, čo budem vlastniť po sedemnástke. Vypýtal som si zoznam celého majetku, čo mi rodičia zanechali, a objavil som tam aj toto miesto.“

„Ani som netušila, aká si dobrá partia,“ uškrnula sa a odhryzla si kúsok banánu.

„Väčšina tohto majetku by mala patriť tebe,“ povedal vážne, „lebo ju nahromadili Mursovci z Mariotovej vetvy. Keď jeho rodičia zomreli, všetko odkázali môjmu otcovi. Nevedeli, že Marioto má dcéru, ktorá by to mohla zdediť.“

„A predsa som tu!“ zasmiala sa a so širokým úsmevom sa rozhládla po nádhernej pláži. Nechcelo sa jej ani len pomyslieť na návrat do zamrznutej Perly, Velesu a Spoločenstva, kde už dlho vládol chaos.

V deň, keď zomrel Mijin adoptívny otec, nezmenil sa len jej život. Celé Spoločenstvo bolo hore nohami! Fakt, že Marioto nie je chladnokrvný zloduch, ale ponúka čarodejníkom nový svet a nové možnosti, mnohými

otriasol. Začali pochybovať o tom, či chcú zostať na strane Henricha a Najvyšších, ktorí ich celé roky klamali. Samozrejme, Mariotovu prejavu dvojnásobná vražda neprospeľa. Najprv jeden z jeho mužov zaútočil na Miju, ktorú vlastným telom zachránil pred smrťou Ivan. Vzápätí padol aj útočník. Toho zabil Grigorias Zka, čo Mariota veľmi rozhnevalo.

Čarodejnici dnes stáli pred ťažkou otázkou – majú sa zveriť do rúk neporaziteľného Mariota a jeho armády, alebo majú proti nemu vyjsť do boja, ktorý je vopred prehratý?

Henrichova popularita rapídne klesala. Čarodejnici si prestali navzájom dôverovať. Nemohli si byť istí, či ich sused nie je Zradca.

Mija všetko sledovala len okrajovo. Nebolo pre ňu ľahké vyrovnáť sa s Ivanovou smrťou, a preto väčšinu času trávila v Miseagovej spoločnosti. Priatelia ju navštevovali a snažili sa zmierniť jej smútok. No Peteho vtipy, Dankine súcitné pohľady, Natrigino rapotanie ani Bartovo mlčanie jej nepomohli tak, ako jeden Miseagov úsmev.

Teraz si však uvedomila, že o svojich priateľoch od Mariotovho odhalenia takmer nič nevie.

„Tak teda...“ nadhodila, keď ležali na pláži. Opierala sa o Miseaga a pozorovala vlny, ktoré so sebou prinášal príliv. „... čo sa deje? Aké majú starosti dvojčičky a Pete s Natrigou?“

„Naozaj sa o tom musíme teraz rozprávať?“ protestoval Miseag.

„Začína ma desiť, že sa tomu stále vyhýbaš...“

„Ak to teda chceš vedieť,“ začal neochotne, „bojíme sa o Pavla. Chce sa pridať k Mariotovi. Je našťvaný na Henricha a myslí si, že Marioto mu ponúkne úžasnú odmenu, ak sa k nemu pridá. A vieš, Pavlo má veľa... informácií.“

„Myslíš informácií o nás?“

„Nielen tých. Vystriedal hromadu zamestnaní, všade má známych a všade strká nos. Vie veľmi veľa o fungovaní v Úrade. A niektorí ľudia by sa k nemu zrejme ochotne pridali. Mladí aj starí. Čakajú vlastne len na jeho rozhodnutie. Pete si je istý, že Pavlo to urobí. Nikdy nechcel byť staršina a teraz má úžasnú príležitosť opustiť klan a dosiahnuť niečo viac.“

„To znamená, že Pete bude bojovať proti Pavlovi? Teda keď vypukne vojna.“

„Áno. A to je asi jediný dôvod, prečo Pavlo váha. Presvedča Peteho, aby šiel s ním.“

„Lenže Pete to neurobí.“

„Nebude bojovať proti mne... Inak chápe Pavlove pohnútky. Jediný dôvod, ktorý ho drží na strane Spoločenstva, je vernosť voči nám a Kalimovi. Nezradí nás. Neprijemné je, že správy o Pavlových pohnútkach sa dostali aj do Čarodejníka, takže momentálne je meno Rabel na zozname potenciálnych Zradcov.“

„No veď ani Kalim, ani Peteho otec a určite ani Pete nechcú byť Zradcovia.“

„Jasné, no verejnosť a hlavne naša stará dobrá pani Okruhlicová si to nemyslia.“

Zamračila sa: „Čo s tým má pani Okruhlicová?“

„Pavlo presvedčal dvojčky, aby sa pridali k Mariotovi. Ak by tak urobili, možno by sa poddal aj Pete a vec by sa preňho vyriešila,“ Miseag sa takmer nostalgicky usmial. „Pani Okruhlicová ho takmer zabila.“

Mija sa neubránila úsmevu: „Viem si predstaviť. Ešte stále Mariota nenávidí?“

„Ako vždy – pre ňu je stále vrah a nijaké jeho sluby ju vraj nepresvedčia o opaku.“

„Takže Pavlo je teraz pre ňu tiež zloduch,“ dodala.

„A aj Pete. Dvojičkám zakázala stýkať sa s ním. Vtedy som prvýkrát počul Danku kričať na jej mamu. A to bolo len cez magil. Bart mi spomínal, že počas najväčšej hádky sa nestihol čudovať, aký má jeho sestra silný hlas.“

„Aj tak nič nevyriešili,“ hádala Mija.

„Vôbec nič. Dokonca uvažovala, že im nájde náhradnú školu za Veles, ale pán Okruhlica to zamietol.“

„Vynikajúco. Takže odteraz je Pete spolu s nami na čiernej listine,“ sucho skonštatovala Mija. „Ešte šťastie, že Natrigu má stále rada.“

Usmial sa: „Tak by som to nepovedal...“

„Čo má, pre Morenu, proti Natrige?“ Mija neverila vlastným ušiam. Ich maetregskú kamarátku si predsa obľúbil každý.

„Nehovorím o Natrige. Hoci aj s tou pani Okruhlicová pohádala, keď sa pokúsila zastáť Peteho. A trochu jej vyčítala, že zanedbáva Barta a stále len šije. Odvtedy, čo Dida urobila reklamu maetregským odevom, majú toľko objednávok, že to ledva stihajú. Natriga včera premýšľala, či tá jej pomoc nebola nakoniec trest.“

„Ty si bol včera s Natrigou?“ čudovala sa Mija. Snažila sa, aby jej tón neznel žiarlivo.

„Každý deň telefonujú a pýtajú sa, ako sa máš... Boja sa o teba,“ vysvetlil jej a uškrnul sa. „Vôbec nemusíš žiarliť.“

„A Geka sa nezaujímala, ako sa mi darí?“ uštipačne nadhodila Mija. „Lebo ak áno, tak veru mám dôvod žiarliť.“

„Nemala by si. Nepomohli jej ani čary, aby som na teba zabudol. Takže sa už naozaj nemáš čoho báť...“ pohladkal ju po líci.

„No bojím sa. Bojím sa toho, čo bude s Petem a Okruhlicovcami... Bojím sa, ako to bude všetko vyzeráť, keď sa vrátíme do školy. Bude dosť čudné, že sa na Peteho budú pozeráť ako na Zradcu a bude asi taký obľúbený ako ja a ty. Vieš si to predstaviť?“

„Nebude taký obľúbený ako my dvaja...“ namietol Miseag. „Nás dvoch vlastne čaká celkom zaujímavá popularita.“

„Zaujímavá popularita?“ nechápavo zopakovala Mija.

Miseag prikývol a nechal ju premýšľať o význame svojich slov.

„Chceš povedať, že nás majú zrazu radi, lebo už vedia, čo je Marioto zač?“ opýtala sa.

„Mija, ak si spomenieš na to, čo sa udialo v Stribogovom paláci... Verejne sme vystúpili proti Mariotovi. Ako jediní z prítomných starešinov a starostov a vlastne všetkých najsilnejších vodcov v Spoločenstve. Mariotovi dediči, jeho vlastná krv, sa obrátili proti nemu. My jediní sme sa ho nebáli. Navyše, videli, čo sa stalo Ivanovi, a počuli, ako kričíš, že je to tvoj otec. Nie Marioto, ale Ivan. Nič ich nemohlo lepšie presvedčiť, že sme na Henrichovej strane a že... No jednoducho, že sme mocní a statoční Mariotovi dediči. Nijaké nuly, nijaké nepodarené decká z Mariotovej krvi.“

Uškrnula sa: „A neboja sa, že chceme Mariota zabiť, aby sme prevzali jeho moc? Alebo že to všetko bolo len divadlo, aby sme ich oklamali a získali si dôveru? Alebo...“

„Jasné, nepresvedčili sme ich všetkých. No teraz riešia dôležitejšie problémy, ako sme my dvaja. Sme pre nich len súrodenci, ktorých má na starosti Arabes. Bodka.“

„Súrodenci,“ zasmiala sa a pobozkala ho na pery.

Nechápala, prečo si Henrich nevšimol, že Miseaga nikdy nepovažovala za svojho súrodenca. V posledných dňoch nadobudol podozrenie skôr na základe Adrianiných poznámok ako vlastného postrehu. No bol priveľmi zaneprázdnený hasením ohňa nedôvery a pochybností, čo založil Marioto svojim vystúpením. Viac sa zaujímal o Miju a o to, aby sa zbytočne netýrala magiolovým vyvolávaním minulosti a spomienkami na mŕtveho otca. A možno ho ešte vždy trochu mrzelo, že sa s Didou rozišiel tak rýchlo a náhle, že ani Čarodejník to včas nezaregistroval.

Dida chcela po Ivanovej smrti vyjadriť Miji podporu, no Henrich ju zastavil a povedal jej, že to posledné, čo jeho neter potrebuje, sú jej rady. Dida patrila medzi ľudí, ktorí najskôr hovoria, až potom premýšľajú, čo vlastne povedali. Preto bolo Arabesovo konanie oprávnené, hoci nemilosrdné. No a to bola posledná kvapka v Didinom pohári trpezlivosti. Vzťah s Hlavou Spoločenstva ukončila dvoma krátkymi vetami: „Nech ťa Morena zhltnie! Bež si za Adrianou!“

Adriana trávila v ich domácnosti čoraz viac času a občas sa odvážila zostať aj do večera. Už sa nemusela vyhýbať Dide, ale to neznamenal, že jej vzťah k Henrichovi sa opäť prehĺbil.

„A boli ste taký roztomilý pár,“ povzdychla si, keď jej Henrich povedal o rozchode s Didou.

Mija mala pocit, že sa správajú ako dve deti.

„Lúbim ťa,“ zašepkala Miseagovi do ucha a pritúlila sa k nemu.

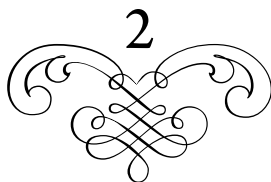
Dúfala, že aj Miseagovi sa rozviaže jazyk a povie jej to isté. No ani po troch týždňoch to z neho nevyšlo.

Potlačila sklamanie a pomaly zaspávala v jeho náručí. Rozhodla sa prijímať veci také, aké sú. A ak ju aj Miseag nelúbi, stačí jej, že je vždy pri

nej a má ju rád. Azda aj viac ako len rád. A ak aj Adriana a Henrich nikdy nebudú tvoriť pár, stačí jej, že nebudú nepriateľmi.

S jedinou vecou sa však nedokázala zmieriť – onedlho vypukne vojna, kde budú bojovať jej priatelia, jej jediná rodina. Nedokázala si predstaviť, že by prišla o ďalšieho blízkeho! Z tej predstavy jej bolo zle. Srdce jej stislo a v hrdle jej navierala hrča.

Bola silná Mariotova dcéra, magiolička s obrovskou čarodejníckou mocou, a predsa nevedela vymyslieť jediný spôsob, ako ochrániť svojich najdrahších.

Pierko

*„Nie som nijaký fackovací panák!
Choďte si to vybaviť sám!“*

Vo Velese, elitnej čarodejníckej škole, sa čosi zmenilo, no Miseag si tú zmenu spočiatku ani veľmi neuvedomoval. Skôr mal obavy z toho, ako Mija zareaguje na stretnutie s Gekou, a nemohol sa zbrať myšlienok na Knihu odpovedí, ktorú mu ukradol Grigorias Zka.

Tá zmena však bola veľmi výrazná. Jednoducho neprehliadnutelná. Hluk Velesu sa zmenil na napätý šepot. Rýchle, prudké pohyby, naháňačky, smiech a zábavky počas prestávok vystriedalo zvedavé obzeranie spolužiakov, vážne rozhovory o Mariotovi a Spoločenstve... Svet akoby zrazu stlačili mocné Mariotove ramená a všetci lapali po dychu a hľadali spôsob, ako z toho zovretia vyviaznuť. Alebo mu podľahnúť.

„Nič si z toho nerob,“ upokojovala Natrīga Petrama. „Aspoň polovica si myslí to, čo tvoj brat. Len sa to boja priznať.“

„Bodaj by aj nie. Spoločenstvo má špiónov všade,“ pritakal Bart a chytil Natrígu za ruku. Po dlhom čase mohla konečne opustiť Maettregov a venovať sa mu. Šitie šiat pre čarodejnícke celebrity jej zabralo väčšinu voľného času.

„Ak nie špiónov, tak určite udavačov,“ prikývla Danka.

Pete sa iba skúmavo rozhlíadal po triede a stále mlčal. Miseag si nepa-

mätal, kedy naposledy videl svojho najlepšieho kamaráta takého tichého. Akoby prebral na svoje plecia bremeno dedičov. Študenti, ale aj profesori sa mu so strachom vyhýbali, aby si ich náhodou nik nespájal s Petramom a Pavliasom Rabelovcami. Obaja boli tí, čo zradili alebo ešte len zradia Spoločenstvo. A hoci tá možnosť mnohých tajne kvárila, neodvážili by sa priznať verejne, ako to urobil Pavlo.

A naopak, na dedičov sa upierali zraky so záujmom a zvedavosťou. Mi-seag si pobavene všimol, že Mija je z toho ešte viac nesvoja, ako keď na ňu zazerali a vyhýbali sa jej.

„Len som ti chcel povedať,“ prihovril sa jej Noro, „že mi je naozaj ľúto, čo sa stalo tvojmu otcovi.“ Začervenal sa: „Tomu adoptívnemu, myslím. Muselo to byť ťažké.“

Mija sa nezmohla na slovo. Len prikývla, a keď Noro odišiel, zmätene sa pozrela na Miseaga.

„Bolo to naozaj odvážne,“ prihovrila sa Beta Miseagovi, „to, ako ste sa postavili proti Mariotovi. Srdce mi šlo vyskočiť z hrude, keď som vás tam videla. Geka musí byť na teba veľmi hrdá.“

Pete sa pri tej poznámke uškrnul.

„Rozišli sme sa,“ chladne odvetil Miseag. Geke ešte stále nemohol odpustiť, že sa ho pokúsila očarovať, aby jej dobrovoľne vydal Knihu odpovedí a povedal jej, ako funguje.

„Och... to som nevedela. To ma mrzí,“ zažmurkala Beta.

„Mňa nie.“ Pohľadom zablúdil k miestu, kde sedela schúlená Geka. Celý deň sa snažila byť neviditeľná, s nikým sa nerozprávala a na dedičov sa ani raz nepozrela. Bola si istá, že by sa stretla len s ich nenávistnými pohľadmi.

Beta sa usmiala a pozrela sa do Miseagových tmavých očí.

Mija zívla. „Poďme už do triedy!“ navrhla akoby mimochodom.

Neopováž sa s ňou flirtovať! telepaticky varovala Miseaga omnoho zaujatejším tónom.

„Jasné, poďme,“ prikývol Miseag a myklo mu kútikmi úst.

„Nie všetky sú ako Geka,“ upokojovala Miju Danka, keď sa rozlúčili so sklamanou Betkou. „Nemusíš sa oňho až tak báť.“

Mija si sťažka vzdychla. Danka si to iste vysvetlila ako ustarostený povzdych. Miseag však vedel, že Mija jednoducho nechápe, prečo si nik nevšimol, že ich vzťah nie je súrodenecký. Mal na to prostú odpoveď – ľudia vidia jednoducho to, čo vidieť chcú. A to, čo vidieť naozaj nechceli, boli Mariotovi dediči, nositelia veľkého mena a obrovskej moci, ako sa vodia za ručičky.

„Mija?“ ozval sa hlas, pri ktorom sa Miseagovi zježili chlípky na rukách. Adama nemal rád. Nijakým spôsobom ho síce nemohol ohroziť, len ho jednoducho nemal rád. Aj v čase, keď bol Pete v najlepšej forme, Adam ho v popularite prevalcoval. Bol to chválenkár, ktorý sa vystatoval svojimi zbierkami dýk, vuznošiek či známostami a zásadne nosil len tričká, ktoré odhaľovali jeho vypracované telo.

Miseag si zahanbene spomenul, ako sa on sám kedysi vystatoval – preskakoval cez takú vysokú vatru, že ostatní sa k nej báli čo len priblížiť, prijal výzvu na boj v priamom prenose proti šampiónovi...

Mija zastala a počkala, kým k nej Adam dobehol. Jej kamaráti síce boli zvedaví, ale akoby nič pokračovali na svoje miesta v zadných laviciach. Miseag kráčal za nimi, no poriadne natáhoval uši, aby mu neušlo ani slovo z ich rozhovoru.

„Viem, že to nepočuješ prvý raz...“ začal Adam, „ale chcem sa ti ospravedlniť.“

„Za čo?“ nechápala Mija a nervózne sa pozrela na Miseaga.

„Všetci sme si mysleli, že si zlá ako tvoj otec. A nakoniec sa ukázalo, že on nie je taký zlý a ty máš viac odvahy ako všetci starešinovia Spoločenstva. Krivdili sme ti. Teda vám obom.“ Na okamih zabľúdil očami k Miseagovi. Ten naňho vrhol vražedný pohľad, a tak sa Adam radšej odvrátil a venoval sa Miji. „Nebolo to fér,“ dodal kajúcne.

„Veľa vecí nie je fér,“ sucho skonštatovala Mija.

„Máš pravdu. Aj to, čo sa stalo tvojmu otcovi...“ pokrútil hlavou a Miseag pri tom teatrálnom geste zovrel päšť.

„Nechcem o tom hovoriť.“

„Máš pravdu. Prepáč.“ Adam sa tváril tak úprimne, až sa Mija musela usmiať. Okraj lavice, čo Miseag zvieral, mierne zapraskal.

„Pôjdem za ostatnými,“ zaváhala.

„Nemali by ste sedieť oddelene ako vyvrheli,“ nadhodil Adam. Miseag sa radšej otočil, aby mu neprišlo zle z toho dobrosrdečného úsmevu, ktorý zrazu chlapec vyčaril.

„To už je zvyk,“ pokrčila plecami Mija.

„Ako myslíte. Bol to len návrh.“

Lavica pred Miseagom hlasno zapraskala.

„Idem!“ oznámila Mija a bez rozlúčky zamierila k svojim kamarátom.

„Prosím, zdržte sa komentárov,“ požiadala ich, skôr ako si sadla a vytiahla poznámkový zošit. Danka sklamane zatvorila ústa a potmehúdsy sa usmiala.

Miseag zaškrípал zubami.

To však ešte nebol koniec. Pred odchodom z Velesu ich dobehol chalan, ktorého ani nepoznal. Naťahoval ruku, aby ich zastavil.

Miseag mu vyšiel naproti a prudko pokrútil hlavou: „Na dnes stačilo!“

„Ale...“ chcel namietnuť chlapec.

„Hovorím, že stačilo. Ponáhlame sa domov.“

„Áno, ale...“

„Pamätáš si, ako som vyprášil kožuch Fričkovi?“ podráždene sa opýtal Miseag.

Chlapcovi ovisli plecia.

Miseag sa potom otočil, nevinne sa usmial na zamračenú Miju a rázne vykročil zo školy.

Toto nebol prejav žiarlivosti, pravda? doberala si ho.

Neviem, o čom hovoríš, odvrkol.

„Neschopný!“ zasyčal mužský hlas.

„Nerozumiete? Vyhrážal sa mi, nemohol som mu to odovzdať!“ urazene vysvetľoval Hubert.

„Idiot! Nič by ti neurobil, len ťa zastrašoval.“

„Jeho oči hovorili o inom...“ striasol sa Hubert. Ešte stále mal v živej pamäti Miseagov zápas s Fričkom. Nie, nahnevanému Mursovi by veru nechcel skrížiť cestu.

„Mal si urobiť jedinú vec. Bolo to také zložité?“

„Prestaňte na mňa kričať!“ zúrivo sa ohradil Hubert.

Postava zahalená v čiernom kabáte s čiernou šatkou uviazanou tak, aby zakrývala tvár, zrazu zmeravela.

Hubert si to všimol, ale nezľakol sa. To bola chyba.

„Nie som nijaký fackovací panák! Chodte si to vybaviť sami!“ V hrdle zrazu pocítil akýsi tlak.

„Od študenta elitnej školy by sa čakalo viac,“ zamrmlala tmavá postava, keď odchádzala z miesta stretnutia.

Druhý deň v škole bol ešte otravnejší. Miseag mal pocit, že okolie sa zbláznilo. Dokonca aj v rade do bufetu sa im prihovarila skupinka dievčat a opýtali sa, čo si chcú kúpiť.

„Prasacie uši, to je Miseagovo obľúbené jedlo,“ odvetila Mija. Zdesené výrazy dievčat ju vzápätí rozosmiali.

„Žartovala,“ vysvetlil im Bart a trhane sa zachechtal.

„Aha.“ Viac zo seba dievčatá nedostali, vymenili si rozpačité pohľady a otočili sa.

Na druhej strane musel Miseag uznať, že záujem o dedičov má aj svoje výhody. Vďaka snahe ostatných nadviazať s nimi rozhovor hoci aj o muchotrávkach magických sa dozvedel mnohé zaujímavé informácie.

„Počuli ste to už?“ opýtala sa ich Dušena, ktorá si so svojimi troma kamarátkami sadla do radu tesne pod dedičmi. Miseag si bol takmer istý, že zadkami práve poutierali prach na stoličkách, lebo tie miesta neboli obsadené od čias, čo ona a Mija nastúpili do Velesu.

„Nie,“ otrávene odvetila Danka.

Dušena jej nevenovala pozornosť. „Huberta vraj niekto včera surovo napadol.“

„Akého Huberta?“ chcel vedieť Pete.

Jolana sa ponáhľala s odpoveďou, lebo po tej informácii ožila aj Miseagova unudená tvár. Na Peteho sa ani nepozrela. „Náš spolužiak. Je nižší, má také tmavšie vlasy a stále chodí s prútikom zastrčeným v prednom vrecku. Vyzerá to smiešne.“ Dievčatá sa zachichotali.

„Už viem! Včera sme ho stretli cestou zo školy,“ spomenula si Mija a pozrela sa na Miseaga.

Neblázni! zahriakol ju. *Nič som mu neurobil!*

Takmer nebadane prikývla.

„A čo sa mu stalo?“ vyzvedala Danka.

„Našli ho v kaluži krvi,“ hovorila Jolana. „Vôbec sa nehýbal, mysleli si, že je mŕtvy. Muselo to byť strašné.“

„A ešte stále sa neprebral. Aj keď mu rany vyliečili, stále spí. Takže nikto netuší, čo sa stalo a kto mu to urobil. Dostal do tela poriadnu dávku mágie,“ dokončila Dušena.

„Och, chudák,“ zvolala Danka.

Pete sa zasmial a bez slova čelil jej urazenému pohľadu.

Miseag si to pierko všimol ako prvý. Najprv sa mu zdalo zvláštne, že v triede poletuje pierko z kanudy pestrofarebnej – drobného červeného vtáčika, ktorého štebot uspával slabšie mysle. No pierko v skutočnosti nepoľetovalo vo vzduchu. Točilo sa a poskakovalo na jednom mieste, akoby si tak chcelo vynútiť Miseagovu pozornosť.

„A tak Rastislav Zemebuch pripojil k Spoločenstvu aj klan Vychrtlíkovcov,“ vysvetľoval Horňan, profesor histórie. „Niektorí sa bránili a hovorí sa, že radšej sa zahrabali do zeme, ako by skončili uväznení v Spoločenstve. Tieto informácie však nie sú potvrdené. Vieme, že väčšina Vychrtlíkovcov sa vzdala a boli obrovskou posilou v ďalších bojoch. Vychrtlíkovci boli najlepší odvarotvorcovia, akí kedy kráčali po zemi. Žiaľ, ich múdrosť a schopnosti sa nezachovali. Svoju krv miešali s cudzími klanmi a nezostali verní svojmu remeslu. Dnes by nám proti Mariotovi určite dokázali pomôcť.“

Každý profesor cítil na svojich hodinách akúsi potrebu zdôrazňovať, že ešte vždy nenávidí Mariota a podporuje Henricha Arabesa. To, čo si naozaj mysleli, mohol Miseag len odhadovať. A väčšinou to nebolo ťažké. Málokto si bol istý svojou vernosťou k Arabesovi.

Teraz však Miseag pozoroval tancujúce pierko. Mija si to všimla a pozrela sa rovnakým smerom.

„Čo to je?“ opýtala sa pošepky.

Pierko sa priblížilo a tancovalo takmer pred nimi. Potom zrazu zastalo a špicom zamierilo k dverám učebne.

„Zdá sa, že nás niekto vábi von,“ usúdil Miseag.

Mija sa pozrela na Tibora, ich osobného strážcu. Aj on si pierko všimol a rázne pokrútil hlavou.

„Vybavím to,“ zašepkal Miseag.

„Čo to tam máte?“ vyzvedal Pete.

„Nie, pôjdeme spolu,“ vyhlásila Mija.

Henrich by mi neodpustil, keby som ťa nejako ohrozil, vysvetľoval jej.

To mi je jedno, nenechám ťa ísť samého! Nevieš, čo to je!

Mňa už len tak hocikto neohrozí, nemusíš sa o mňa báť.

Nech ide s tebou aj Tibor!

Pierko sa zatriaslo a netrpezlivo ukazovalo na dvere.

Tibor zostane tu, aby ťa strážil. Mne sa nič nestane.

„Hej, vnímate ma?“ dožadoval sa pozornosti Pete.

„Psst,“ zahriakol ho Bart, ktorý si ako jediný z kamarátov zúrivo zapisoval poznámky.

„Psst,“ pridala sa aj Mija.

Miseag medzitým vstal.

Tak tam nechod'. Ak sa niekto chce s nami stretnúť, nech nás normálne vyhľadá a nemá takéto móresy! Čo ak je to pasca?

Zostaň tu a neboj sa o mňa, povedal jej a vykročil k dverám. Pierko letelo tesne pred ním a viedlo ho von.

Miseag, zostaň! nahnevane žiadala Mija.

„Kam ide?“ opýtala sa Danka.

„Za pierkom,“ nespokojne zamrmlala Mija a hodila na Tibora zúfalý pohľad.

Osobný strážca rázne pokrútil hlavou: „Mám svoje príkazy,“ hovoril výraz jeho tváre.

Miseag? Čo sa deje? Kam ťa vedie? vyzvedal Mijin hlas v jeho mysli, len čo sa za ním zatvorili dvere. Jeho odchod si všimli všetci vrátane pro-

fesora, ktorý si neodpustil poznámku o arogantných Mursovcoch. Miseaga potešilo, že aspoň niekto sa nasilu nesnaží správať k nemu milo.

Som na chodbe. Keď sa bude diať niečo zaujímavé, dám ti vedieť, upokojoval Miju.

Chodba bola prázdna a Miseag sa započúval do jej ticha. Spoza dvier sa ozývali hlasy profesorov, ktoré takmer zreteľne počul. Cez škáry v oknách k nemu prenikalo zavýjanie vetra. Kvapky z kohútikov na neďalekých toaletách padali do umývadiel.

A spomedzi všetkých týchto zvukov sa ozval ešte jeden. Tichý, pokojný dych človeka. Prichádzal z výšky – pravdepodobne sa nad ním niekto vznášal na vuznoške.

Miseag si túto výhodu nechal pre seba, pokrútil hlavou, akoby bol sklamaný, že nikoho nevidí, a potom sa pozrel na pierko. Viedlo ho k schodisku.

Miseag? ozvala sa Mija.

Ešte stále žijem!

Kráčal po schodoch a pravidelný dych neznámeho sa presúval s ním.

Miseag premýšľal, kto to môže byť. Pre Grigoriasa už nemal nijakú cenu, veď Knihu odpovedí mu odovzdal aj s návodom na použitie. Tancujúce pierka neboli ani Mariotov štýl. Podobalo sa to skôr na výmysel ženy, ale dych, čo vnímal, bol priveľmi hlboký. Bol si takmer istý, že patrí mužovi.

Pierko ho zaviedlo k východu z Velesu.

„Kamže, kam?“ opýtala sa Miseaga vrátnička.

„Von,“ odvetil a odzbrojil ju pohľadom. Každý iný študent by musel ukázať priepustku zo školy...

Miseag počul, ako ktosi za ním zosadol z vuznošky a nasleduje ho von.

Pierko ho zaviedlo do húštiny kríkov a stromov, ktoré rástli po okrajoch školy. Miseag vedel, že študenti tam tajne chodievajú fajčiť a ktovie čo ešte, no on tam ešte nikdy nebol. Zapraskali mu kĺby v prstoch, keď inštinktívne natiahol ruku k svojmu prútičku.

Miseag sa ocitol v najtmavšej časti lesíka. Zastal a rozhlíadol sa okolo seba. V ušiach mu silno znelo zavýjanie vetra.

„Bolí to, pravda?“ ozval sa mužský hlas. Neznal veľmi staro, Miseag odhadoval, že patrí mladému mužovi.

Miseag bez pohnutia stál na svojom mieste a čakal. Neunúval sa opýtať, čo ho má bolieť.

„Ten vietor, ako naráža na tvoje bubienky... mám pravdu?“

Mimovoľne trhol hlavou. Bola to pravda, silný vietor neprosplieval jeho ušiam. Vďaka Knihe mal nadpriemerne vyvinuté zmysly, a preto vnímal jeho zavýjanie citlivejšie ako normálni ľudia.

„Čo chceš?“ opýtal sa.

„Stretnutie,“ prosto odvetil hlas. Miseag vedel, že muž stojí za ním, no ešte stále zostával neviditeľný, a tak nemalo zmysel otáčať sa. Radšej vnímal všetky zvuky, pripravený brániť sa, ak by sa ten druhý rozhodol zaútočiť.

„Som tu.“

Čo sa deje? vyzvedala Mija.

Vydrž, odvetil.

„Nestojím o stretnutie s tebou,“ zasmial sa neznámy. „Ty budeš len sprostredkovateľom.“

„Tak mi to bližšie vysvetli,“ netrpezlivo ho vyzval Miseag. Triaslo ho od zimy. Vybehol len vo vlnenom čiernom svetri. Kabát nechal v škole, a hoci už nesnežilo, fúkal mrazivý vietor.

„Chcem sa stretnúť s Henrichom Arabesom v Perle a chcem, aby si to zariadil tak, že ma nik neuvidí vchádzať.“

„A ja chcem svetový mier,“ uškrnul sa Miseag.

„Hovorím to vážne. Arabes nebude ľutovať.“

„Si naivný, ak si myslíš, že mu to navrhnem.“

„Samozrejme, že mu to navrhneš. A ešte mu odovzdáš jeden odkaz. O hodinu budem čakať na tomto mieste. Chcem, aby prišiel sám na vuznoške. Potom...“

Miseag sa rozhodol odísť. Nemal chuť zmrznúť kvôli nejakému hlupákovi s čudným zmyslom pre humor.

„Stoj, Mursa!“ zakričal muž a Miseag okrem jeho hlasu začul aj prudký pohyb rukou. Otočil sa a odrazil zaklínadlo, skôr ako mu vrazilo do

chrbtu. Rovnaké zaklínadlo vyslal proti neviditeľnému, no len ako hrozbu. Vedel, že protivník sa mu lahko uhne.

„Dokonalé,“ zasmial sa neznámy muž. „Máš bezchybný sluch.“

Miseag sa zamračil. Ešte nikto neprišiel na to, že má lepší sluch ako iní. Prinášalo mu to veľa výhod.

„Odkáž Arabesovi, že je tu ktosi, kto ľutuje, že v Žare to bolo naposledy. A nielen to.“

„Čo to má znamenať?“ opýtal sa netrpezlivo.

„On už bude vedieť. Keď sem príde na vuznoške a odvedie ma do bezpečia Perly, dočkáš sa vysvetlenia. Má na to len hodinu.“

Miseag zaťal čelusť. Nemal rád ultimáta. Natiahol ruku a vyslal k mužovi širokú stenu. Ten jej nestihol ani uhnúť, bola prirýchla. Narazila doňho a vtom ho zviditeľnila.

Prekvapený muž nestihol ani pevnejšie zovrieť svoju vuznošku, lebo Miseag mu ju čarami vyrzil z ruky. Neznámy odetý v čiernom plášti mal na tvári šatku, preto ho nespoznával.

„Ak mi ublížiš, Arabes sa nikdy nedozvie...“ vyhlásil, ale Miseagovo zaklínadlo ho zrazilo k zemi.

Čo sa deje? Už je to pridlho! naliehala Mija.

Miseag zaregistroval ďalší pohyb za svojím chrbtom, preto okamžite vyčaroval čarulu a vykročil ku kľačiacemu mužovi.

„Nechaj môjho syna!“ zakričal ženský hlas. A hoci jeho majiteľka bola tiež neviditeľná, Miseag ju spoznal.

Okamžite sa spoj s Henrichom! Rýchlo! prikázal zrazu Miji.

Návod na víťazstvo

„A potom moju hlavu vyvesí na Magradskom námestí.“

„Môžem ti dôverovať, že ma nezradíš?“ opýtal sa Henrich Arabes.

„Nemôžeš,“ usmiala sa, „ale riskneš to. Veď aj ja veľa riskujem.“

Henrich pokrútil hlavou.

„Chcem, aby si prisahal na život svojej matky, že mňa a Dorianu ochrániš a skryješ v Perle,“ pokojne vyhlásila a ruky si zastrčila do vreciek červeného kabáta.

Na to, že sa vraj skrýva pred Mariotom, je celkom nápadne oblečená, preblesklo Miji myslou. Nedôverčivo si ju od hlavy po päty premerala. Nebolo to prvý raz, čo ju zarazilo, že hoci Timea Perníková nie je pekná žena, jej vystupovanie, držanie tela a živý pohľad ju robia atraktívnou.

Ivanova sestra, pripomenula si v duchu a nemohla tomu uveriť. Jej adoptívny otec bol vždy skromný a milý. Úsmev nikdy nepredstieral, k ľuďom sa správal seberovne a priateľsky. Timea možno nebola nepriateľská, ale Mija ani teraz, ani nikdy predtým nedokázala odhadnúť, čo má naozaj za lubom. Naozaj ponúka Spoločenstvu informácie o Mariotovej pevnosti? Naozaj im chce pomôcť, alebo je to len Mariotov úskok?

„Uveď dôvod,“ žiadala Hlava Spoločenstva.

Dorian Perník sa uškrnul. Miseag stál nehybne a podľa jeho naklonej hlavy Mija vedela, že je v strehu a načúva zvukom okolia. Tibor držal